

ב"ש	ח'פ"ה	ת"א	ו-י	
5:46	5:45	5:44	5:26	כניסה:
6:40	6:38	6:39	6:38	יציאה:
			7:14	ר"ת:

לדך שלקום

מיסודו של המלובין ראש המקובלים הגאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

דבר ה'

טאג' השמיני באת מו"ק ע"ה
המקובל רבי מניו שמואל טייטל"א

כיצד ניצולים ממי המבול?!

להתפלל על כלות עם ישראל

וכותב הזוהר הקדוש (זוהר חדש, ח"א דף לח:)
שכאשר יצא נח מהתיבה וראה את השממה שנעשה
אחר המבול, היה בוכה ואומר רבונו של עולם, מדוע
עשית כך... והיה מתפלל להקדוש ברוך הוא. אמר
לו הקדוש ברוך הוא, רעיא שטיא (רועה שוטה) מדוע
לא התפללת לפני כן? עכשיו אתה מתפלל?! כמה
הארכתי איתך בדיבור ולא בקשת ממני אפילו פעם
אחת שאני ארחם על בני.

כיצא בזה כתב האברבנאל (סוף פרשת בראשית
עה"פ וירא ה' כי וגו') אם נח לא היה נח לפני כן, אלא היה
מתרוצץ והולך מזה לזה להחזירם בתשובה, ומקהיל
קהילות ועושה תפילות, לא היו לו את 'הצרות' של
התיבה. אבל מכיון שלא התפלל ולא טרח לפני כן,
לכן היה צריך לטרוח בתיבה.

ופעמים שאדם מרגיש בליבו שדי לו בצרותיו
שלו ולמה לו להתפלל גם על כלל ישראל...

על זאת ידע שההיפך הוא הנכון, כי ככל שמיצר
בצרת הכלל ודואג לכלל, חוסך מעצמו הרבה צרות
וכפי שמשופר על יהודי שלא היו לו ילדים וטרח
אצל כל הרופאים ולא הועיל, יעצוהו שילך לתלמיד
חכם שיתפלל עליו ובזכות תפילתו יזכה לבנים. שאל
אותו התלמיד חכם, אתה נותן מעשר? שאל אותו
מה זה מעשר? הסביר לו והסכים לתת מעשה, וכך
עשה, בא לביתו, הכין קופה שאליה היה אוסף את
מעשרותיו והיה עושה בהם חסד עם האנשים, כאשר
אמר לו התלמיד חכם. והנה בחסדי השם כעבור שנה
זכה לילדים. לימים אמרה לו אשתו הן עתה כבר יש
לנו ילדים ואין לי כח יותר לגמ"ח הזה, הן אנשים
מגיעים לכאן בכל עת בימים ובלילות, מטרידים
ומפריעים לנו ולעיסוקנו והדבר קשה לי עד מאוד.
שמע לעצתה וכך עשה וכו'. והנה ילדיו החלו לחלות,
וידרוש ברופאים ואין עוזר. בצרתו שב אל התלמיד
חכם שיתפלל עליו וייעצהו. ובהגיעו, היה התלמיד
חכם דורש, דוד המלך אמר, אך טוב וחסד ירדפוני
(תהלים כג, ו), וקשה כיצד שייך שחסד רודף אחרי
אנשים, הרי אנו רואים שרק מס הכנסה רודף אחרי
האדם ולא טוב וחסד? ותירץ, דוד המלך אומר, יותר
טוב שירדוף אותי לעשות צדקות ומעשים טובים,
מאשר שאהיה רדוף ממחלות חס ושלום. הבין האיש
את אשר עליו לעשות, שב לביתו וחיידש את הקופה
והוסיף בצדקות ובמעשים חסד ביתר שאת וביתר עוז,
ובניו הבריאו מחולייהם.

לכן אנו צריכים להתפלל על כללות אחינו
ישראל שכולם יזכו להכיר בגדולת ה' ולהתקרב אליו,
ושיהיה ברכה והצלחה וישועות גדולות לכל ישראל.

שבת שלום!

הגאולה, עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון
האל-ל יתברך ואשרי הזוכה בה. עד כאן לשוננו.

וכך ביאר המקובל האלקי רבנו שלום בוזגלו
זיע"א בביאורו "כסא מלך" על תיקוני הזוהר (הנ"ל)
וזה לשוננו, "בסוף יומיא" לאמר שהוא דווקא קרוב
לימות המשיח, "ובזכותו יבוא!" הנה מבואר שכל
העוסק בספר זה מקרב את הגאולה ועושה נחת רוח
גדול ליוצרו.

וכמה מעלות טובות למשתדל בפרוש מאמרי
רשב"י אין קץ לגודל שכרו. ואשרינו מה טוב חלקינו
אם נזכה ונעזור לקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא
שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף יומיא שבזכותו יבוא
דרור! כי סגולה זו בו ולא בזולתו. עד כאן לשוננו.

אור הזוהר מטהר את האוי

וכתב מרן הב"י (ע"י בס' מגיד מישרים פרשת אמור),
כי בדור האחרון יגדש העולם בחטאים רבים מאוד,
עד שהאוייר יתמלא טומאה ויוצרך מבול מים שיכסו
את כל ההרים הגבוהים כדי לטהר את הארץ כמין
מקוה. אלא שהיום, יש לנו את אור התורה הקדושה
- אור הזוהר הקדוש, שהוא מטהר את האוייר ומגרש
החושך מן העולם כולו.

עלינו להיות בטוחים בדרכינו!

ומנח עלינו ללמוד כמה עלינו להיות בטוחים
בדרכינו, הקדוש ברוך הוא פקד על נח לבנות תיבה
כדי להינצל מהמבול, ובגמ' בסנהדרין (קה:): מובא
שהיה נח הצדיק מוכיח אותם ואומר להם דברים שהם
קשים כלפידים והיו מבזין אותן, אמרו לו זקן תיבה זו
למה? אמר להם הקב"ה מביא עליכם את המבול וכו',
וברש"י (פ"ו פס' יז) מובא שנח עסק בבנין
התיבה מאה עשרים שנה, ושואלין אותו מה זאת
לך והוא אומר להם עתיד הקב"ה להביא מבול לעולם
אולי ישוּבו.

והוא פלא, כיצד לא נתייאש נח בעצמו כשכולם
צוחקים עליו ובכל יום מגנים אותו, והוא יחידי בונה
את התיבה?

ותירץ מרן הרב ש"ך זצ"ל כי לנח לא היה שום
ספק במה שאמר לו הקדוש ברוך הוא ולכן עמד
איתן ולא התייאש.

מכאן אנו לומדים יסוד גדול בחיים, אם אדם
רוצה להחזיק מעמד, צריך הוא להיות בטוח בדבר
בלי ספקות ואז ילך לבטח דרכו ויצליח.

בחוף יש מבול שוטף, מבול שוטף ברוחניות
ומבול ששוטף בגשמיות, מסביבנו גוברים וגוברים
מי המבול המים הזדונים הם מי הכפירה והתועבות,
ונוסף עלינו עוד המלחמות שמתרבות מעת לעת,
אסונות מבית ואסונות מחוץ, ומה יעשה האדם וינצל?
מובא בזוהר הקדוש (תיקוני זוהר חדש ח"ב דף נ"ח

ע"ב) וזה תוכן המאמר (בלשוננו):

בעת שהתכנסו התנא האלקי רבי שמעון בר
יוחאי זיע"א והחבריא קדישא שעמו לחבר את
ספר הזוהר הקדוש, ניתנה להם רשות מהשמים
גלגות בו סודות גדולים ועצומים, והיה גלוי וידוע
לפני בורא עולם שיבוא זמן בדור שבו בן ישי בא,
שמצבו של עם ישראל יהיה קשה ביותר, ויהיו נודדים
ממקום למקום...

ולכן בשל כל זאת הסכים הקדוש ברוך הוא
לעשות את החיבור הזה ספר הזוהר הקדוש, על ידי
רבי שמעון בר יוחאי, וכינס בו ה' יתברך נשמות
עליונות משיבה של מעלה ונשמות הצדיקים, שכולם
יהיו כוללים בספר הזוהר, וכל זאת כדי למצוא מנוחה
לשכינה בגלות וחרות לה ולבניה - עם ישראל.

וזה מה שכתוב גם ציפור מצאה בית ודרור קן
לה (תהלים פד, ד) ונאמר וקראתם דרוור בארץ (ויקרא
כה, י) המרמזים על הגאולה השלימה.

ספר הזוהר הוא התיבת נח שלנו!

ומוסיף הזוהר כי זה החיבור ספר הזוהר הקדוש,
הוא כמו "תיבת נח" שכל נשמות הצדיקים כלולים
בו, "זה השער לה' צדיקים יבואו בו". וכאשר יתגלה
זה החבור בעולם בדור האחרון, רבים יתאספו ללמוד
ולעסוק בו. וכל אותם שיזכו שיהיה להם חלק בספר
הזוהר הקדוש, ינצלו מהמבול הנורא שישטוף את
הדור האחרון, ספר הזוהר הקדוש יהיה כתיבת נח
בעבורם להצילם ואשרי הזוכה!

הגאולה תליה בלימוד הזוהר

כאור לעיניים כאן הוא ביאורו של השל"ה
הקדוש (שני לוחות הברית, עשרה מאמרות מאמר ראשון)
שכתב על כך וזה לשוננו, הנה מבואר מכאן, שחיבור
הזוהר היה עתיד להיות גנוז עד שיבוא הדור האחרון
בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים
יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו, אשר זה
תהיה סיבה קרובה לביאתו, וכשם שלא נגאלו ישראל
ממצרים עד שהוצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם
הפסח ובדם המילה, כן הגאולה העתידה לא תהיה

עילוי הבהמה על ידי אכילת בשרה לאדם

"כֹּל רֶמֶשׂ אֲשֶׁר הוּא חַי לָכֶם יְהִי לְאֹכְלָהּ כִּי־עֵשׂב נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל" (ט, ג)

והנני פותח לך מתח גדול מה ראה ה' יתברך לצוות בתורה לשחוט בעלי חיים לאכילת אדם והלא כתיב טוב ה' לכל ורחמי על כל מעשיו, ואם הוא מרחם היאך ציווה לשחוט בהמה זו לאכילת אדם ואיה רחמיו? אלא הסוד הוא ראש הפסוק שאמר טוב ה' לכל, טוב בוודאי ולפיכך ורחמי על כל מעשיו, וזה הפירוש: במעשה בראשית נסתכמו עם בהמה זו לשחיטה ואמרה היא טוב, ומה טעם, לפי שהבהמה אין לה נשמה עליונה להשיג מעשה השם וגבורותיו, ואמר ה' יתברך בבריאת העולם להעמיד לפניו הבהמות ואמר להם רצונכם להשחט ויאכל אתכם האדם ותעלו ממדרגת בהמה שאינה יודעת כלום למדרגת האדם שיועד ומכיר את ה' יתברך, ואמרו הבהמות טוב ורחמים הוא עלינו, שהרי כשהאדם אוכל חלק מחלקי הבהמה חוזרת [להיות] חלק מחלקי האדם והרי חזרה הבהמה אדם ושחיטתה רחמים הוא לה, שיצאה מתורת בהמה ונכנסת בתורת אדם. ובדרך זו מיתתו של האדם חיים היא לו שעולה למעלת המלאכים וזהו סוד אדם ובהמה תושיע ה', אם כן התבונן ותבונן סוד השחיטה של בעלי חיים והכל מצד רחמי וחסדיו הרבים על כל בריותיו (שערי אורה גיקטיליא שער ו עמוד א).

ז' מצוות בני נח, לימודן וביאורן לגויים

אָךְ בְּשָׂר בְּנִפְשׁוֹ דָּמוֹ לֹא תֹאכְלוּ (ט, ד)

- על ששה דברים נצטווה אדם הראשון על עבודה זרה, ועל ברכת השם, ועל שפיכות דמים, ועל גלוי עריות, ועל הגזל, ועל הדינים, אף על פי שכולן קבלה הן בידינו ממשנה רבינו והדעת נוטה להן, מכלל דברי התורה ייראה שעל אלו נצטוו, והוסיף לנח אבר מן החי, שנאמר אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו נמצאו שבע מצוות (הרמב"ם הלכות מלאכים ט, א) בשר בנפשו דמו לא תאכלו נמצאו שבע מצוות (הרמב"ם הלכות מלאכים ט, א).
- א. אסור ללמד תורה לגוי בין תורה שבכתב ובין תורה שבעל פה.
- ב. ומכל מקום כיון שמצווים הם בקיום ז' מצוות לכן מותר ללמדם דיני קיום שבע מצוות בני נח.
- ג. ואף על פי שמותר ללמדן דיני ז' מצוות יש אומרים שרק את הדינים וההלכות כמות שהן מותר אבל לא הותר ללמדם טעם הדין.
- ד. וללמדם לשון הקודש כתבו רוב הפוסקים לאסור אלא שמכיון שיש ונדפס בעולם ספרי מילון עברי לועזי ויכולים ללמוד לבד והיה כמו שיש עצום שיכול ללמדו ומותר (ע"פ שו"ת יביע אומר ח"ב י"ד יז).

דיבור בלשון נקיה

"מִן הַבְּהֵמָה הַשְּׂהוּרָה וּמִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אֵינְנָה טְהוֹרָה" (ז, ח)

- לעולם אל יוציא אדם דבר מגונה מפיו, שהרי עיקם הכתוב שמונה אותיות ולא הוציא דבר מגונה מפיו, שנאמר ומן הבהמה אשר איננה טהורה [ולא אמר ומן הבהמה הטמאה], וכתוב (שופטים כ, יט) "איש אשר לא יהיה טהור" [ולא אמר טמא].
- א. וחייב האדם להזהר שלא יוציא מפיו דבר מגונה, גם [אף] כי יביאנו הנחתו לשון מגונה להאריך דבריו ולהרחיב מאמריו, וזה כמו גדר להזהר מנבלות הפה שהוא מן העבירות החמורות, וגם גדר להזהר מסיפור לשון הרע ונתנית דופי בבריות (שערי תשובה ש"ג אות רל).
- ב. ועוד חייב האדם לבחור בדבריו לשון כבוד ולהניח לשון שאינו של כבוד - גם כי איננו מגונה, בין בדברי התורה ובין בשיחת עסקי העולם (שם).

מעלת תיקון חצות

"אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדַרְתּוֹ אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ" (ו, ט)
אלה תולדות נח נח, אומר רש"י שתולדותיהם של הצדיקים הם מעשיהם הטובים, ובזה מתבאר הפסוק, מה הן "תולדות נח"? מעשיו הטובים - "נח איש צדיק". ומה הם מעשיהם הטובים? אמר לנו מ"ר הגאון החסיד כה"ר אברהם רפול זצוק"ל וכך גם היה אומר ראש הישיבה הגאון ר' יהודה צדקה זצוק"ל (הובא בס' נר יהודה קוני יהודה יעלה עמ' ז"ך ובע"ס) שהם מרומזים כאן בפסוק "נח נח" שהן ר"ת נקודת חצות, נץ חמה. ובזה יתפרש הפסוק "אלה תולדות נח נח איש צדיק", שהאדם צריך לזכות שתמיד יקום בנקודת חצות, ובנץ החמה, ואז יזכה למדרגת א"ש צדיק, א"ש ראשי תיבות אדם ירא שמים וגם יזכה למדרגת צדיק.

כל שהוא נח לאחרים הוא מצד הקדושה

"אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדַרְתּוֹ אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ" (ו, ט)
אלה תולדות נח וגו', הנה ג' פעמים מוזכר בפסוק זה "נח", לפי שהיה נח בדיבורו, נח בהילוכו, נח במעשיו. וכפי שאמר בזוהר הקדוש (ע"י בראשית דף נח:), וכל ניחא מסטרא דקדושה. דהיינו הביטוי "נח" הוא מצד הקדושה. ולפי שזכה נח להזהר מהכעס והכעס הוא מסטרא דמסאבא והיה נח במעשיו שהוא מצד הקדושה, זכה למצוא "חן" בעיני השם (בראשית ו, ח) (ספר חרדים מצוות עשה פרק א').

עוד מפרש בזוהר הקדוש (שם) שנח היה ניחא לעילאין ניחא לתתאין (נח למעלה ונח למטה). כלומר היתה לו גם מנוחה רוחנית בתורה ובמצוות ומעשים טובים, שזה נקרא נח לעילונים, וגם מנוחה גשמית בענייני העולם הזה, עושר וכבוד שזה נקרא נח לתחתונים.

רבנו יוסף חיים זצ"ל (הובא בס' שער ניסים עמ' עו. וע"י באדרת אליהו) מביא את הפסוק במשלי (כז, יט), כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם, כלומר, כפי שהאדם מתייחס לזולתו, כך הזולת יתייחס אליו. ועל פי זה מפרש את הנאמר כאן "אלה תולדות נח, נח", "אלה" הם ה"תולדות" דהיינו התוצאות של "נח" - של מי שהוא "נח" עם הבריות, התוצאה לכך היא "נח" דהיינו גם הבריות יהיו ב"נח" עמו. ללמדנו מוסר, שאם אתה תהיה נח לבריות במידות טובות ובמצוות וכו', גם האחרים יהיו נוחים כלפיק, ותמצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם.

אנשי דור הפלגה נהפכו לדובים ופילים

"וַיִּפֶץ ה' אֹתָם מִשָּׁם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וַיַּחְדְּלוּ לְבַנֵּת הָעִיר" (יא, ח)

הרוקח בסידורו (דף קע"ב) כתב דבר חידוש ופלא, שעד דור הפלגה לא היו דובים בעולם, ואנשי דור הפלגה נענשו ונתהפכו לדובים, ומפני כך הדוב שונא את האדם, וגם קולו עבה כמו אדם.

ודבר חידוש מצאתי בספר מלאכת שלמה על מסכת כלאים, מה שמעמ מפי חכם חסיד מקובל ר' משולם זצ"ל, דאנשי דור הפלגה נתהפכו לפילים, וכן כתוב בספר הישר (פרשת נח).

ועל פי זה הוא נותן טעם לשבח למה שאמרו חז"ל במסכת ברכות (דף נח:): הרואה פיל קוף וקפוף, אומר ברוך משנה הבריות. ולכאורה מדוע נשתנו חיות אלו משאר בעלי חיים המשונים בצורתם, שרק עליהם נתקנה ברכה בשם ומלכות? ותיריך, היות ונפרע הקדוש ברוך הוא מן אנשי דור הפלגה שהפכו לקופים ופילים, וכמו שגם רואים שהקוף דומה לאדם, והפיל מבין לשון בני אדם, לכן תקנו חז"ל עליהם ברכת "ברוך משנה הבריות" כלומר שנשתנו מבני אדם ונהפכו לחיות השדה.

ובספר שלשלת הקבלה (חלק ג' הקורות בימי נח עמ' ר"ט) כתב שחלק מאנשי דור הפלגה נשארו בצורת אדם אך נעשו בריות משונות, שיש מין בריות שבזמן הקיץ נהפכים בצורת זאב ובזמן הקור שבים בצורת אדם, ועוד בריות משונות כאלה עיין שם (הובא באוצר פלאות התורה).

תוספת שבת (ב)

ב. כתוב בספרים: שהרי השבת היא הבת זוג של עם ישראל, עם ישראל הם החתן, והשבת היא הכלה, וכשהחתן יוצא לקראת כלה דהיינו תוספת שבת, ולהקביל את פניה, זוכים בזכות זה למצוא בן או בת זוג, ובעיקר זוכים לשלום בית, אהבה ואחוה שלום ורעות...

א. ב ס ר מלאכת שבת כתב: המקבל את השבת מוקדם הוא סגולה לפרנסה. וכן מובא בספר סוד ה': שכאשר האדם

על הצדיקים

מתרחק ומשתייך של צדיקים
כפי שסיפר בפרו"ר שלישי

רבי דוד ציון לאנייאדו זצ"ל - ט' חשוון

רבי דוד ציון לאנייאדו נולד בארם צובא [חאלב-סוריה] ביום כ"ו בכסליו שנת תר"ס. לאביו החכם רבי שלמה, שהיה מרבני ארם צובא, נצר לשושלת המפוארת של גדולי ארם צובא משפחת לאנייאדו. גדל והתחנך על ברכי חכמי ורבני אר"ץ ולמד אצלם תורה ויראה.

בשנת תרע"ט עלה עם משפחתו לארץ ישואל, והתיישב בירושלים. שנים מספר גם דר בחברון, שם ניצלו בנס הוא ומשפחתו במאורעות שנת תרפ"ט.

נס חברון

חדשים אחדים לפני פרעות תרפ"ט, עבר לגור עם רעייתו ושני ילדיו בעה"ק חברון, כדי שיוכל לשפוך שיח לבו וצקון לחשו בקברי אבותינו הקדושים במערת המכפלה שבחברון. הזיר עצמו מתענוגות העולם וישב בחברת חכמי התורה שבעיר, ביניהם הגאון חכם רבינו חנוך חסון הי"ד אב בית הדין בעיר שנרצח בפרעות, והדיין הגאון רבי מאיר שמואל קאשטיל הי"ד, שלישי בקדש הגאון רבי מאיר רבינו פראנקו זצ"ל בן הגאון החר"ף זצוק"ל והגאון הגדול רבי יעקב יוסף סלונים אב"ד לעדת האשכנזים בחברון ואחרים. יום יום היה יורד למערת המכפלה להתפלל להצלחת כלל ישראל ולתיקון השכינה ולאקמא שכינתא מעפרא ולרפואת חולי ישראל, וכאשר היה איזה חולה בביתו היה לוקח את החולה למערת המכפלה ולומד שם תהלים ותיקונים והחולה היה מתרפא באותה שעה (שמענו מפיו).

ביום המר והנמהר יום שישי עש"ק י"ז מנ"א תרפ"ט ירד כדרכו בקדש למערה, ולפתע נתקל בקבוצת פורעים ערבים שזממו להרגו. באותה עת עבר השיך הגדול לידם, בראותו כך צעק לעברם: הרפו ממנו! כי זה חכם היהודים, ומנע בעדם מלהגשים זממם. רבי דוד הזדרז ונחפו לביתו, בדרכו ראה את הקצבים משחזים את סכיניהם באמרם אליו: חכו חכו עוד נראה לכם. בהגיעו לביתו פנה אליו השכן הערבי ואמר לו: "אי אבו סלים, קח את האשה ואת הילדים מכאן!" הלה יצא עם אשתו מזל והילדים הרכים כדי לחפש מחסה מחוץ לעיר, בדרך מרוצתם פסחו על הרבה גויות של יהודים נשחטים, ומזועזעים היו ממראה עיניהם ומזוועות הטבח האיום.

לפתע ראה מערה ששימשה כמחסן עזוב ונכנס להסתתר שם עם משפחתו, בינתיים הגיעו הפורעים והחלו חוסמים את פי המערה באמרם: "אם אתם פה יהודים לא תצאו מכאן חיים, עוד נחזור אליכם וכאן יהיה סופכם." ויד ה' היתה עמו, חכם דוד אחז באומנות אבותיו ופתח בתפילה חרישית לבוראו: "אנא רבונו של עולם אלוקי אברהם יצחק ויעקב שוכני עפר שבעיר הזאת, חוסה נא על שארית עמך, רחם נא על התינוקות הרכים האלו שלא טעמו טעם חטא, והצילנו מיד מבקשי נפשנו, וסיים ב"שמע ישראל" קורע לבבות, כששני בניו בוכים עמו מרעב ופחד וחרדה, בחששם שמה יחזרו אליהם הפורעים. ואמנם התשועה לא איחרה לבא, אחר שעות של מתח נשמעו קולותיהם של אנשי המשטרה הבריטית שעצרה בעדם וקראה לניצולים לצאת מן המחבוא באומרם אם יש כאן אנשים חיים, אנא צאו, אנו לימינכם. וכך ניצלו בנס והובאו לירושלים.

את נס הצלתו בחברון לא שכח חכם דוד, וקבע יחד עם עמיתו החכם המקובל הירושלמי הרה"ג רבי יצחק אלפיה לחוק לומר מדי יום ביומו שלש פעמים את ספר התהלים כולו, בלי הפסק ובלי להוציא הגה של חולין. שכן חשבה הנהגה

המשך בעמוד הבא <<<

שירת מביית ההוראה

שאלות שהתקבלו בבית ההוראה
של ישיבתנו הקדושה

מנת לאוכלו עם חלב?
תשובה לבני ספרד נחלקו הפוסקים דעת הכה"ח (סי' צה ס"ק ג) שאסור, ורק בדיעבד אם טיגן מותר לאוכלו עם גבינה, ובשו"ת יבי"א (ה"ט סי' ד) מיקל בזה אפילו לכתחילה (והאריך בזה בשו"ת שמע שלמה ה"א סי' ב, ושם מכתבי הגר"ש משאש זצ"ל שכתב להחמיר בזה כדעת הכה"ח).

שאלה: יונה עשתה קן והטילה ביצים אצלי במרפסת, האם אני יכול לעשות שילוח הקן?

תשובה: על פי דין דווקא במקום מופקר ניתן לעשות שילוח הקן משא"כ בחצר של אדם שזוכה הוא בקן ובביצים, אומנם כמה מגדולי ההוראה כתבו שהיום אין בני אדם רוצים לזכות בקן, וממילא נחשב מקום מופקר ויכול לעשות שילוח הקן (ספר שלח תשלח, שו"ע יו"ד סי' רצב ס"ב), ויש לידע שהיונה נמצאת בדר"כ בלילה, ויש לעשות שילוח הקן ביונה דווקא בלילה.

שאלה: האם יש מקור לכך שאשה מעוברת לא תלך לבית קברות?

תשובה: בשו"ת מנחת יצחק (ח"י סי' מב) כתב שאין לזה מקור, אך כיון שכך שגור בפי הנשים אין לדחות מנהג זה כידוע בשם הרשב"א.

[הרבנים המשיבים: הרב שלמה חיים אלימלך שליט"א]

שאלה: שליח ציבור שעולה חזן ושרוליו קצרים, ולוקח טלית של בית הכנסת, האם צריך לברך על הטלית?

תשובה: אם הטלית של בית הכנסת צריך לברך ויתעטף כדין (שו"ע סי' יד, ומשנ"ב שם ס"ק יא וכה"ח ס"ק טו).

שאלה: כוס יין שעשיתי עליו קידוש ונשאר יין בכוס, האם אפשר להוסיף על היין ולקדש שוב?
תשובה: הדרך המובחרת ביותר הוא שימזוג מהבקבוק יין על מה שנותר בכוס, ושוב יכול להחזיר את היין לבקבוק (שיש בו יין) ויכול לחזור ולקדש עליו (שו"ע סי' רעא ס"י, וסי' רצו ס"א, וסי' קפ סעי' ג, ו, ז).

שאלה: האם מותר לסרק את השערות בשבת בצורה עדינה?

תשובה: אסור להסתרק בשבת משום איסור גוזז (שו"ע סי' שג סעי' כז) אומנם אם משתמש בצורה עדינה מותר, ויש אומרים דווקא אם יחד מסרק מיוחד לשבת משום עובדין דחול (מ"ב שם ס"ק פג).

שאלה: האם מותר לטגן חביתה במחבת בשרי על

לקבל מושג

ביאור מושגים מעולם הח"ן

הנני מביא את המבול מים

בגמרא (ערובין יח:) מובא "היה רבי מאיר אומר אדם הראשון חסיד גדול היה, כיון שראה שנקנסה מיתה על ידו, ישב בתענית מאה ושלשים שנה, ופירש מן האשה מאה ושלשים שנה, והעלה זרזי תאנים על בשרו מאה ושלשים שנה" ומבואר שם בגמרא שבאותם ק"ל שנים שפירש מאשתו בהכרח דאזדריקו מיניה טיפין לאונסיה, והיה מוליד מהם 'רוחין ושידין ולילין'. והנה אותם נשמות שייצאו אז מאדם הראשון חזרו בגלגול בדור המבול, ולכן היו משחיתים דרכם, כעין שרשם שבא מהשחתה ופגם היסוד, וכמו שכתוב "וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ", כי 'רע' הוא בחינת ההשחתה ופגם היסוד, וכמו שכתוב על ער ואונן (בראשית לח ז) וירע בעיני ה'. ולכן אמר הקב"ה על דור המבול "אמחה את האדם אשר בראתי" כי הם בחינת אדם הראשון בעצמו שברא הש"ת ואלו ניצוצותיו ורצה למחותם.

וצריך להבין ענין המבול שעל ידו נמחו הדור ההוא, וכדי לבאר ענין זה צריך להקדים כי בתורה ראינו שפגם הברית נקרא 'חסד' (ויקרא כ יז) וכבר ביארנו

שנשמות דור המבול עניינם מפגם זה, עוד יש להקדים כי ידוע שמדת החסד היא מדת טובו יתברך שאין לה גבול ומדה, אך כדי שיוכלו התחתונים לקבל שפע החסד העליון, הגביל הבורא יתברך את מדת טובו שתשפיע לפי ערך הנבראים שיוכלו לקבל את האור, ולולא הגבלה זו לא היו התחתונים יכולים להתקיים. ובספרי הקבלה מבואר שהמים הם בחינת חסדים, ו'מבול מים' הוא חסדים בריבוי ובלי הגבלה, גם מבול עולה בגמטריא חסד"ו, ובאונקלוס תרגם מבול לשון "טופנא" וידוע שטופנא הוא מלשון 'יבול', כי אכן המבול היה ריבוי של חסדים בלי שיעור מדה וגבול. הרמ"ד וואלי בספרו אור עולם (בראשית ו יז) כתב עוד כי מבול הוא בגימטריא לחם כי מעשי הרשעים גרמו שטיפות הגשם המצמיחות לחם לחיות העולם הפכו להיות מבול המשמיד את החיים כולם. על דרך מה שאמרו אוי להם לרשעים שמהפכים את מדת הרחמים למדת הדין.

ואכן לאחר המבול הבטיח הקב"ה שלא יבא עוד מבול אבל הניח את הקשת בענן במקום המבול, כאשר כבר ביארנו בתחילה כי המבול הוא בחינת החסד בלי גבול ואילו מדת החסד הנשפעת אל הנבראים היא במדה וגבול, ומבואר בעץ חיים כי האותיות במילואם זוהי בחינת התגלות הדין והגבול, ואכן קשת בענן הוא בחינת החסד אך בהתגלות הגבול שלו, ואפשר לרמוז ענין זה במספר הגימטריא כי חסד עם התגלות גבולותיו שהם בבחינת אותיות המילוי שלו ח"ת סמך דלת יעלה 972 וכן 'קשת בענן' יעלה 972.

נח התפילה של רבי עקיבא איגר זיע"א

מתורת ומעשייתם של הצדיקים כפי שסיפור כבוד מורד שליט"א

<<< המשך 'על הצדיקים' מעמוד קודם

זו לדעת המקובלים כנגד 65 אלף תעניות. ועוד קיבל עליו קבלה על עצמו מדי שבת בשבתו באשמורת הבקר לומר "בקשות" של שבת ושום הפרעה לא מנעה ביזו לשמור הנהגה קדושה זו.

סיפור חברון עדיין לא תם, בתקופה מאוחרת יותר כשגדלו בניו אמר להם: "לעולם אל תהרהרו אפילו לשניה קלה על מעשיו של הקב"ה", וכך הסביר להם כיצד הוא נהג, בשובו מחברון אחרי קבורת הגופות הוציא ספר תורה מאלו ששרדו בעיה, בשבתו במשאית העולה לירושלים, עלתה במחשבתו לרגע קט השאלה: זו תורה וזו שכרה? מיד נטתה המשאית וירדה מן הכביש, עצי החיים של ספר התורה נגעו בשפתו והיא נסדקה והוא נזקק לטיפול רפואי, וברם מאז קיבל על עצמו לא להרהר אחר מדותיו של הקב"ה, וכמו כן צויה זאת לבניו אחריו שינהגו כמותו.

עמוד התפילה

חכם דוד נמנה בין לומדי ישיבת "פורת יוסף" בירושלים העתיקה עם המקובלים חכם אפרים הכהן וחכם עזרא חוצני הלוי ואחרים, וכן השתתף ב"לימודים" ותפילות שנערכו בישיבת המקובלים "בית אל". כל ימיו הרבה בסיגופים ותעניות ותפילות ותחנונים לגאולה השלימה שתבוא במהרה, ושיתף עצמו בתעניות הדיבור בעד תיקון נר"ן של כלל ישראל. במלחמת השחרור ובמלחמת ששת הימים נהגו מתפללי בית הכנסת "סילוירה" להוציא תיבה לרחובה של עיר, כשם שנהגו אבותינו בימי תענית צבור ומעוררים רחמי שמים לישועה והצלחה. חכם דוד עבר תמיד לפני התיבה ושום פגזים הרעשות, והפצצות לא היו בכוחם להניאו מכך. בדומה לכך נהג בימי מלחמת העולם השנייה ובפרט כשחיילות הגרמנים הגיעו לשערי אלכסנדריה של מצרים, יצא עם המקובלים וספרי התורה בידיהם להר הזתים והקיפו את ירושלים והשתטחו שם על קברי הצדיקים, וזועקים בדמעות שליש למען הצלת שארית הפליטה היהודית מידי צר ואויב, ולבל יגיע האויב לשערי ארץ ישראל.

ישוב, רק ביער. וכשמבשלים באופן מסויים את העוף הלז, הרי שיש בו שיקוי ורפואה גם במצב כה חמור. כשהיה צריך הקיסר לתרופה, סיפר, גייסו לצורך כך, הרבה ציידים. והקיסר אשר רבו נכסיו ועשרו עצום, יכול היה לשכור כל כך הרבה ציידים וכך הצליחו להשיג את העוף הנדיר, ולעשות ממנו שיקוי ותרופה לקיסר והתרפא. אבל המצב כאן, אינו דומה כלל, מאין לכם עוף כזה.

בכל אופן נטל ממנו רבי עקיבא את כל אופני המיצי של זה העוף, והודה לו על תשומת לבו וטרחתו. הרופא עזב את הבית ורבי עקיבא איגר נעמד בתפילה, התחנן ובכה בעד יהודי זה וכה אמר, יהודים הם בניך אהוביך, וזה היהודי, בודאי אינו פחות חשוב מהמלך הערל, מלך הגוים, ואם בשבילו נמצאה הציפור, כאן שיהודי זה מוטל חולה, מחמת ענייתו לא תהא ארוכה למחלתו!! והנה בעודו מבקש רחמים, שמע נקישה בחלון.

התבונן רבי עקיבא איגר ורואה כי ציפור נוקשת עם מקורה בחלון ומבקשת להכנס. מתחננת ממש. מיד אמר לתלמידיו שיפתחו את החלון ויכניסו את הצפור בזריזות, כך שלא תפרח מידם. התבוננו בה התלמידים, וראו, שתוארה תואם להפליא לתיאור העוף הנדיר והמיוחד אשר צייד המלך חיפשו ביערות, ובזכות שרבים בתפילתו הרעים את השמים, הצפור נשלחה עד אליו. שחטו את העוף ועשו את כל אותן פעולות שצוה הרופא. רק הוראה אחת נחרצת יצאה מפיו של רבי עקיבא איגר, להשאיר את הכנפים והנוצה למשמרת. ובחסידי השם אותו חולה נתרפא מייד, ושב לבריאות איתנה.

לאחר זמן, שוב עבר הרופא דרך העיר הזו בדרך למסעיו. ולמרות שתמיד ממנה היה, בכל אופן היה מאוד תאב לדעת מה עלה בגורלו של החולה הזה, שכבר אמר בזמנו נואש לחייו. משבא לעיר התעניין אצל אנשי העיר לכתובתו של החולה והורו לו את ביתו וירא אותו והנה הוא בריא ושלם. התפלא הרופא מאוד ושאלו לפשר הדבר איך נתרפא.

סיפר לו שרבי עקיבא איגר נתן איזה תבשיל מיוחד מציפור וזה מה שהקימו מחליו. והראו לו את הכנפיים והנוצה של הצפור. מיד הכיר הרופא שזוהי הציפור הנדירה והיקרה, והתרגש והתפעל, והיה קידוש שם שמים עצום.

אמר הרופא, מה שהמלך היה צריך לטרוח על ידי כל חייליו ומשרתיו בצו מיוחד, הצליח הראבין שלכם לעשות על ידי תפילתו לבורא העולם.

מכאן ילמד אדם כח התפלה ויתמיד להתפלל כבוננה ובשמחה ויתפלל על כל אחינו התועים שיחזרו למוטב ויעשו נחת רוח ליוצרנו. דאף אם סבור שאינו יכול ללכת ולדרוש ברבים ולהחזיר בתשובה, מכל מקום יתבעו ממנו על שהיה לפחות יכול להתפלל על אחיו, ואין תפילה שבה ריקם, כי השם יתברך שומע תפילת כל פה.

מעשה נפלא (מובא בכמה ספרים, וראה ש"ת דברי יציב ח"ז ליקוטם סי' ק"ד אות ז) על הצדיק רבי עקיבא איגר זיע"א שהנהגה יקרה היתה לו, לבקר את כל החולים בעיה. וכמו שהעיד עליו נכדו הגאון ר' שלמה סופר בספר חוט המשולש (דף ע"א ד"ה והנה) וזה לשונו, והנה במצות ביקור חולים מעולם התדבק מאד. כאשר שמע מאיזה בר ישראל שנפל למשכב, בא לבקרו, והביא לו מיני מטעמים למען השב רוחו וכו'. והרבה פעמים לן בלילה אצל החולה, והשתדל לרופאים עבורו. וגם שאלו על שמו ושם אמו להתפלל עבורו. וכן עשה בכל יום ויום, לא הניח הדבר. וטרדותיו המרובים לא עכבוהו מלקיים מצוה יקרה זו. וכן נהג כשבא לעיל הגדולה פוזנא, בכל יום ביקר החולים לראות בעין יפה מעמדם ומצבם לו וכו' וכאשר בא לעיירות אחרות, גם כן הלך לבקר בית החולים שם. מקפיד על כך, כרבי עקיבא התנא בשעתו - כך הוא. שהנה מסופר בגמרא (נדרים מ.) על רבי עקיבא שהלך לבקר אחד מתלמידיו ומצאו שכבר כמה ימים לא באו מים אל פיו, וביתו לא מאוורר, ואוכל אין בנמצא! מיד ניקה את הבית והגיש לו לאכול ולשתות והצילו מרדת שחת. עד שקבע את ההלכה שכל מי שאינו מבקר חולים כאילו שופך דמים רחמנא ליצלן. ורבי עקיבא איגר, שהיה גדול הדור, עשה אף הוא כן והלך בדרכי התנא הגדול רבי עקיבא. פעם, הגיע לבית חולה כדי לקיים מצות ביקור חולים, והנה מצבו של החולה היה חמור ביותר. שאל לעצת הרופאים וכולם נואשו מחייו. אבל רבי עקיבא איגר מרפה. בדק ומצא שבקרוב ממש מגיע לכאן רופא הקיסר הגדול ובדרכו אל הארמון חוצה את העיר ועובר בסמוך לבתי היהודים. ביקש רבי עקיבא מנאמניו שיעמדו על הדרך ויתחננו לפני הרופא המפורסם כי יבוא לבדוק את החולה האנוש. וכשעבר שם, ביקשו ממנו את בקשת רב העיר ונענה לה.

הגיע אל ביתו של החולה שמצבו כבר החמיר עוד. התבונן, בדק, הרהר וחשב ולבסוף אמר בקול החלטי "אין תרופה למחלתו!!!" המשיך והסביר את הדיאגנוזה שלו: "מצבו כה חמור, ואין בנמצא משהו שמחיה מתים". נזדעק רבי עקיבא איגר, ושאלו, אמור נא לי דוקטור, חולה זה ששוכב כאן בביתו הדל ובמיטתו הרעועה, פסקת את דינו. אבל הלא רופא גדול אתה, של הקיסר ירום הודו. ואם הקיסר עצמו הוא אשר היה מוטל כאן במיטה במצב זה, האם גם עליו היית חורץ דין כזה, מה היו דרכי הטיפול שלך במצב זה אילו היה הקיסר, הוא הסובל?

התבונן בו הרופא ממושכות, אחר חיך מופתע מן ההשוואה ואמר באיטיות: אמנם כן, צודק אתה, ראבין יהודי, הלא ממש נביא אתה... באמת אף הקיסר היה חולה במחלה זהה ובמצב קריטי כזה לא מזמן.

אבל התרופה אשר סיפקנו לקיסר, המשיך הרופא ברוב חשיבות ואמר, אין שום אפשרות ליתן ממנה לחולה היהודי השוכב כאן. תרופה זו, יקרה היא ואינה בנמצא! ישנו עוף אחד נדיר מאד שאינו פורח במקומות

עלון זה יוצא לאור ע"י ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכנ"ץ רח' שילה 6 ירושלים ניתן להשיג בטלפון: 02-6222560 | ניתן לקבל את העלון מידי שבוע לתיבת המייל, ע"י שליחת בקשה למייל: m6222560@gmail.com לתרומות או למסירת שמות לפדיון נפש ע"י מקובלי ורבי הישיבה בטלפון: 02-624-9000

פדיון נפש

בכוונות הרש"ש ע"י מו"ר המקובל רבי בניהו שמואלי שליט"א

למסירת שמות 02-6222-560

"ופדיון נפש זה הוא תועלת ותרופה לכל צרה שלא תבוא ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה, וכבר היו מנסים ובודקים אותו יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תכף באותה שעה, והייתה ניכרת תועלתו ותרופתו לכל אדם והיו אומרים מה גדלו מעשיך ה'" (פרי עין חיים)